

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **E.M.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Zrůstem, advokátem se sídlem Louny, Jeronýmova 695, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Ústí nad Labem, Velká hradební 61, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 9. 2003, č. j. 15 Ca 439/2002 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2002, č. j. 9950/110/2002. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Lounech dne 22. 2. 2002, č. 1020000023, č. j. 10766/02/201920/1458, kterým mu byla podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1997 ve výši 1 222 760 Kč. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel v daňovém řízení neprokázal, že částku ve výši 3 061 715,30 Kč, kterou uplatnil jako náklad na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 zákona č. 586/1992 Sb., skutečně takto použil. Jediným důkazním prostředkem, který stěžovatel v daňovém řízení k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění navrhl, bylo písemné prohlášení Mgr. A. H. Žalovaný však tento důkazní prostředek

neosvědčil jako důkaz podle § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. s odůvodněním, že výpověď Mgr. A. H. je nevěrohodná, neboť jeho tvrzení bylo rozporné s tvrzeními, která uváděl v jiných daňových řízeních. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil a postupoval v souladu se zákonem.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, což ovlivnilo zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Konkrétně stěžovatel namítá, že v průběhu daňové kontroly doložil k výzvám Finančního úřadu v Lounech potřebné důkazy týkající se mandátní smlouvy uzavřené mezi ním, jako mandantem, a I. spol. s r. o., jako mandatářem. Z těchto důkazů pak jednoznačně vyplynulo, že mandátní smlouva byla uzavřena řádně a že na jejím základě došlo ke zdanitelnému plnění jak ze strany mandatáře, tak mandanta. Žalovaný i krajský soud pak nesprávně posoudily vyjádření a důkazní prostředky žalobce. Stěžovatel zdůrazňuje, že jeho jediným partnerem pro vymáhání pohledávek byla I. spol. s r. o. a že nebylo prokázáno, že by věděl o působení třetí osoby. Rovněž namítá, že mu není zřejmé proč správní orgány a soud nevzaly v úvahu jeho vyjádření k předmětné mandátní smlouvě. Znovu proto uvádí, že mandatář převzal u stěžovatele jednou týdně podklady k vymáhání pohledávek a po jejich vymožení se zástupce mandatáře Mgr. A. H. dostavil ke stěžovateli a předal mu získané finanční prostředky, případně daňový doklad. Tyto skutečnosti dokládají příjmové doklady stěžovatele a výpověď účetní stěžovatele B.T. Rovněž bylo prokázáno, že mandatář převzal od stěžovatele seznam dlužníků i pohledávek, na základě něhož pak bylo dohodnuto placení a vymáhání jednotlivých pohledávek. Stěžovatel je proto názoru, že poskytl dostatečné důkazy k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný pak nesprávně pochopil rozdíl mezi vymáháním a správou pohledávek a rovněž tak definici pohledávky jako takové a nesprávně aplikoval § 24 zákona č. 586/1992 Sb. Stěžovatel připomíná, že jediným zákonem, který definuje pohledávku je zákon o účetnictví. Finanční úřad v Lounech měl vyložit zákon v souladu s ústavním právem ve prospěch daňového subjektu a konstatovat, že mandátní smlouva byla uzavřena platně a oprávněně, neboť pohledávka vzniká ještě před splatností vystaveného daňového dokladu (faktury). Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že žalovanému vysvětlil, jakým způsobem probíhala správa a vymáhání pohledávek a doložil doklady prokazující převzetí pohledávek – a to jak knihou faktur tak písemnými vysvětlivkami. K předání jednotlivých faktur pak byl vždy uzavřen dodatek k mandátní smlouvě. Chybná jsou zjištění žalovaného i soudu týkající se vymáhání pohledávek společnostmi B. spol. s r. o. a G. s. r. o., neboť tyto společnosti nebyly a nejsou stěžovateli známy. Stěžovatelem tvrzené skutečnosti potvrzuje dopis od statutárního orgánu I. spol. s r. o. a rovněž výslech Mgr. A. H., které však krajský soud označil jako nevěrohodné. Podle stěžovatele se žalovaný i krajský soud měly zabývat platností mandátních smluv uzavřených mezi I. spol s r. o. a B. spol. s r. o., jejímž předmětem byla správa a vymáhání pohledávek a příslušných dodatků. Rovněž měly posuzovat mandátní smlouvy mezi B. spol. s r. o. a G. s. r. o. a mezi G. s. r. o. a M. spol. s r. o. Stěžovatel uzavírá s tím, že doložil správním orgánům veškeré platné mandátní smlouvy včetně dodatků a faktur prokazujících vztah stěžovatele a I. spol s r. o. Podle stěžovatele tak byla správa a vymáhání pohledávek jednoznačně prokázána jako nákladová položka podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb., neboť dostatečným způsobem doložil uskutečnění zdanitelného plnění. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněné jsou shodné s námitkami uplatněnými v odvolání a žalovaný se s nimi vypořádal již v odvolacím rozhodnutí. Jen pro úplnost připomíná, že společnost I. spol. s r. o. nezmocnila B., spol. s r. o. ani další mandatáře k vymáhání pohledávek a tyto společnosti tak nebyly oprávněny jednat s dlužníky a ani nemohly těmto dlužníkům prokázat své oprávnění jednat za stěžovatele. Z uvedeného důvodu nemohly správu pohledávek a jejích vymáhání vykonávat. Jednotlivé společnosti měly vykonávat správu a vymáhání pohledávek po dobu určitou a pohledávky byly mezi nimi předávány ve velice krátké době. Navíc z mandátních smluv a jejich dodatků nevyplývá, že byl dán souhlas, aby společnost I. spol. s r. o. zmocnila dalšího zmocněnce. Žalovaný uzavírá s tím, že stěžovatel neprokázal faktické uskutečnění plnění z mandátní smlouvy. Důkazy shromážděné ohledně řetězové fakturace sloužily jen k dokreslení situace a vědomost stěžovatele o těchto skutečnostech nebyla pro rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu vůbec podstatná. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel výslovně namítá důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, což ovlivnilo zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Konkrétně namítá, že dostatečným způsobem prokázal uskutečnění zdanitelného plnění na základě mandátní smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem, jako mandantem, a I. spol. s r. o., jako mandatářem. Žalovaný i krajský soud tak postupovaly v rozporu s § 24 zákona č. 586/1992 Sb.

Prvotní je námitka spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť pouze na základě řádně zjištěného skutkového stavu lze posuzovat právní stránku věci.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997, podaném dne 31. 3. 1998, uplatnil jako daňový výdaj (náklad) vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb. mimo jiné částku 3 061 715,30 Kč. Stěžovatel uvedl, že tuto částku zaplatil jako mandant mandatáři I. spol. s r. o. na základě mandátní smlouvy, jejímž předmětem byla správa a vymáhání pohledávek. Finanční úřad v Lounech však na základě kontroly daně z příjmu fyzických osob provedené u stěžovatele v době od 7. 1. 2000 do 10. 12. 2001 dospěl k závěru, že stěžovatel výše uvedenou částku uplatnil neoprávněně v rozporu s § 24 citovaného zákona, neboť nedoložil skutečné a průběžné předávání jednotlivých pohledávek společnosti I. spol. s r. o., ani další písemnosti, týkající se vymáhání pohledávek, a neprokázal tak uskutečnění zdanitelného plnění na základě předmětné mandátní smlouvy, ačkoli k tomu byl finančním úřadem vyzván. Proto rozhodnutím - dodatečným platebním výměrem ze dne 22. 2. 2002 dodatečně vyměřil stěžovateli daň z příjmů fyzických osob za rok 1997 ve výši 1 222 760 Kč.

Nejvyšší správní soud tak musel posoudit, zda stěžovatel, jako daňový poplatník, prokázal dostatečným způsobem výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení

zdanitelných příjmů, které mu vznikly na základě mandátní smlouvy uzavřené dne 18. 12. 1996 se společnosti I. spol. s r. o. a následně uzavřených dodatků. Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel byl výzvou Finančního úřadu v Lounech ze dne 20. 8. 2001 vyzván, aby mimo jiné doložil a prokázal, že předal mandatáři všechny příslušné doklady a informace týkající se vymáhaných nebo jinak realizovaných pohledávek na základě předmětné mandátní smlouvy, dále aby doložil převzetí peněz, které byly získány, a rovněž průběžné předávání jednotlivých pohledávek mandatáři. Ve výzvě byly také uvedeny faktury vystavené I. spol. s r. o. pro stěžovatele, kterých se prokázání uvedených skutečností týká. Stěžovatel ve svém vyjádření k této výzvě pouze uvedl, že mandatář převzal všechny potřebné doklady (tj. objednávku, zakázkový list, doklad o převzetí vozidla, fotokopii faktury) a po vymožení pohledávky se dostavil k mandantovi a předal mu finanční prostředky získané od dlužníka, případně doklad o zaplacení dlužné částky. Doklady jsou pak založeny mezi listinami, které převzal finanční úřad k provedení kontroly. Žádné doklady prokazující jeho tvrzení však stěžovatel nedoložil. Ve zprávě o kontrole daně z příjmu fyzických osob č. j. 57851/01/201930/1451 je pak uvedeno, že stěžovatel nedoložil ani neprokázal skutečnosti požadované ve shora uvedené výzvě a neunesl tak důkazní břemeno. Na základě těchto skutečností posoudil správce daně náklady uplatněné stěžovatelem na správu a vymáhání pohledávek na základě mandátní smlouvy za neoprávněné a to v celkové částce 3 061 715,30 Kč.

Stěžovatel zpochybňuje postup žalovaného, který v daňovém řízení neosvědčil za důkaz přípis Mgr. A. H. ze dne 3. 3. 2002 a to s poukazem na nevěrohodnost jeho výpovědi. Uvedený přípis a případný výslech této osoby měl podle stěžovatele prokázat uskutečnění zdanitelného plnění na základě mandátní smlouvy a jejích dodatků. Soud tak musí posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že dne 31. 3. 2000 byl v daňovém řízení vyslechnut Mgr. A. H. (bývalý jednatel I. spol s r. o., který za uvedenou společnost podepisoval mandátní smlouvu i dodatky), jenž uvedl, že on zajišťoval správu pohledávek pro společnost P. s. r. o., přičemž správu pohledávek pro ostatní klienty zajišťovaly různé jiné firmy, které se střídaly. Součástí spisu je rovněž protokol o ústním jednání konaném dne 17. 1. 2001 na Finančním úřadu v Lounech. Předmětem jednání byla výpověď Mgr. A. H., který v jiném daňovém řízení uvedl, že správu i vymáhání pohledávek zajišťoval osobně, zároveň uvedl, že I. spol. s r. o. neměla kapacity na zvládnutí tolika pohledávek a tato činnost byla zajišťována subdodávkami. Stěžovatel doložil jako přílohu odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Lounech přípis Mgr. A H., ve kterém byl vysvětlen způsob správy a vymáhání pohledávek. Pokud nebyla pohledávka zaplacena do doby její splatnosti, předala ji společnost I. spol. s r. o. dalším společnostem, se kterými měla uzavřenu mandátní smlouvu k vymáhání pohledávek. Rovněž uvedl, že veškeré platby mezi I. spol. s r. o., jako mandatářem, a stěžovatelem, jako mandantem, probíhaly bezhotovostně. Konkrétní důkazy o správě a vymáhání pohledávek však nemůže doložit, neboť jsou součástí dokladů I. spol. s r. o., ke kterým on, jako bývalý jednatel nemá přístup. Jedná se zejména o cestovní příkazy, výpisy z účtů od Telecomu a mobilního operátora. Nový jednatel I. spol. s r. o. M.D. pak před Finančním úřadem pro Prahu 4 dne 17. 2. 2000 vypověděl, že o uvedené společnosti nic neví, jen to, že je v ní jednatelem. Nemá žádné doklady týkající se této společnosti, pouze podepsal nějaké papíry, které mu předložil jeho kamarád ze Slovenska. Jak vyplynulo ze správního spisu, vyjádření Mgr. A H. v průběhu daňových řízení se skutečně lišila. Nejvyšší správní soud je pak názoru, že právě situace, kdy výpovědi určité osoby jsou rozdílné a proto nevěrohodné, může být případem, že je daňový orgán neosvědčí jako důkaz ve smyslu § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. Jiné posouzení nemůže přinést ani opětovný výslech. Dodat lze jen, že výslech provedený v jednom daňovém řízení není vyloučen v řízení jiném; zde má protokol o výslechu povahu listinného důkazu

(podle § 12 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je protokol o ústním jednání veřejnou listinou).

Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že prokázal uskutečnění zdanitelného plnění na základě mandátní smlouvy a jejích dodatků. Naopak je třeba dát za pravdu žalovanému, neboť stěžovatel skutečně nedoložil žádný relevantní důkaz o tom, že by docházelo ke správě a vymáhání pohledávek a že by za tyto činnosti platil mandatáři odměnu. Stěžovatel totiž doložil příslušným daňovým orgánům pouze knihu faktur, jednotlivé faktury a předmětnou mandátní smlouvu s dodatky. Uvedené doklady tak pouze prokazují uzavření mandátní smlouvy a fakturaci stěžovatele, naopak z nich žádným způsobem nevyplývá, že správa a vymáhání pohledávek byla skutečně vykonávána a že stěžovatel za ni zaplatil mandatáři odměnu, jak uvedl v daňovém přiznání. Nejvyšší správní soud přitom nijak nezpochybňuje platnost uzavřené mandátní smlouvy i následných dodatků, pouze konstatuje, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno, které na něm ze zákona leží. V daňovém řízení totiž není daňový orgán povinen zajišťovat důkazy sám, naopak je to právě daňový subjekt, který nese důkazní břemeno (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.) a v případě jeho neunesení tudíž i odpovědnost v podobě doměřené daně, není-li schopen prokázat údaje, které sám v daňovém přiznání uvedl. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a skutková podstata z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel má oporu ve spisech a je s nimi v souladu.

Stěžovatel v kasační stížnosti také uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Při posouzení této stěžovatelovy námitky vycházel Nejvyšší správní soud ze znění § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného. Podle tohoto ustanovení se pro zjištění základu daně odečtou výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy. Odstavec 2 citovaného ustanovení pak uvádí demonstrativní výčet výdajů (nákladů).

Podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb. tak lze odečíst výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů jen ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Jak vyplynulo ze shora uvedeného stěžovatel neprokázal uskutečnění faktického plnění na základě předmětné mandátní smlouvy a jejích dodatků, jak vyžaduje § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. Žalovaný i krajský soud tak postupovaly v souladu se zákonem pokud neuznaly tyto výdaje stěžovatelem uvedené v daňovém přiznání za výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu citovaného ustanovení zákona č. 586/1992 Sb.

Tvrdí-li stěžovatel, že se měl krajský soud a žalovaný zabývat platností mandátních smluv a jejích dodatků, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit, neboť skutečnost,

že mandátní smlouva je řádně uzavřená a má všechny zákonem požadované náležitosti, ještě zdaleka nedokazuje, že podle ní smluvní strany také postupují a řádně si navzájem plní. Pro uznání daňového nákladu podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb. je pak podstatné právě prokázání uskutečnění tohoto plnění, což se stěžovateli nepodařilo. Platnost mandátní smlouvy je tak jen jednou z podmínek na základě nichž může k tomuto plnění docházet. Navíc jak vyplývá z napadeného rozsudku krajský soud se ztotožnil se žalobcem v tom, že mandátní smlouva byla uzavřena platně a oprávněně, avšak shodně s Nejvyšším správním soudem uvedl, že tato skutečnost není v dané věci rozhodná, když stěžovatel uskutečnění zdanitelného plnění na základě mandátní smlouvy neprokázal.

Námitka stěžovatele týkající se rozdílu mezi vymáháním a správou pohledávek a přesného vymezení pojmu pohledávka, je dle názoru Nejvyššího správního soudu nepřípadná, neboť stěžovatel v daňovém řízení neprokázal uskutečnění ani správy ani vymáhání pohledávek a výkladový rozdíl mezi uvedenými pojmy ani definice pohledávky nemůže tuto skutečnost nijako zvrátit. Rovněž stěžovatelovo tvrzení, že mu nebyly známy společnosti B. spol. s r. o. a G. s. r. o., není v dané věcí vůbec relevantní. Krajský soud pak postupoval zcela v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatele zamítl. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak rovněž nebyl shledán.

Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud pochybil, když neprovedl výslech Mgr. A. H.; ačkoli to v kasační stížnosti výslovně neuvádí, uplatňuje tak kasační důvod spočívající ve vadě řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak už je uvedeno výše, žalovaný v daňovém řízení neosvědčil přípis od bývalého statutárního orgánu I. spol. s r. o. Mgr. A. H. ze dne 3. 3. 2002 za důkaz ve smyslu § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., a to s poukazem na nevěrohodnost výpovědi uvedené osoby. Krajský soud pak důkaz výslechem této osoby neprovedl, když se ztotožnil s názorem žalovaného o její nevěrohodnosti a uvedl, že v soudním řízení správním sice zásadně lze provádět důkazy, ale vzhledem ke konstrukci důkazního břemene v daňovém řízení, se při přezkoumávání daňového rozhodnutí, zřídka uplatní. Nejvyšší správní soud souhlasí s uvedeným postupem krajského soudu, neboť podle § 52 s. ř. s. je to soud, jenž rozhodne, který z navržených důkazů provede. V daném případě žalobce navrhl důkaz výslechem svědka Mg. A H., jehož vyjádření v daňovém řízení se lišila a žalovaný je posoudil jako nevěrohodná. Jak již je uvedeno výše, lze důvodně předpokládat, že další výslech takové osoby by byl opět v rozporu se skutečnostmi, které uváděla dříve a nemohl by tak bez dalšího prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Navíc, je třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že s ohledem na konstrukci důkazního břemene v daňovém řízení, bude docházet k provádění důkazů při soudním přezkumu daňových rozhodnutí velice zřídka, přičemž předkládání nových důkazů pak není možné vůbec (viz. např**.** rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Afs 2/2003 - 58). Nejvyšší správní soud tak neshledal ani namítanou vadu řízení před krajským soudem. Navrhuje-li stěžovatel v kasační stížnosti k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění výslech účetní B.T., musí soud upozornit na znění § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nelze přihlížet ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí.

Žádný ze stěžovatelem namítaných důvodů kasační stížnosti nebyl shledán a Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl,

že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. 11. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu